यविष्ठः युवतमः हव्यवाहनः हविषो बोढा चित्रभानुर्विचित्र-दीप्तिः घृतासुतिः घृताशनः नवजातः प्रतिक्षणं नूतनज्वाला-रूपेणोत्पन्नो विरोचसे विशेषेण दीप्यसे। तन्महित्वनं तदेत-न्माहात्म्यं ते तवैव न त्वन्यस्यास्ति ॥

अथाष्टादशी। "त्वमग्ने देवताभ्यः। भागे देव न मीयसे [६]। स एना विद्वान् यक्ष्यसि। नवꣳ स्तोमं जुषस्व नः" इति। हे अग्ने देव त्वं देवताभ्यः सर्व्वाभ्यः भागे त्वया उह्यमानेऽपि न मीयसे न हिंस्यसे यथा तव भ्रातरः देवेभ्यो हव्यं वहन्तः मृताः, न तथा त्वमित्यर्थः। स त्वं एनाः देवताः विद्वान् यजानः अस्मदीयं नवं स्तोमं स्तोत्रं जुषस्व। एते उभे स्विष्ट-कृत्संयाज्ये ॥

एकोनविंशी। "अग्निः प्रथमः प्राश्नातु। स हि वेद यथा हविः। शिवा अस्मभ्यमोषधीः। कृणोतु विश्वचर्षणिः" इति। अयमग्निः इमं हविःशेषं मत्तः प्रथमभावी सन् प्राश्नातु। सह्यग्निः यथेदं हविः सम्भूतं यथा चोपभोज्यं तथा वेद जानाति। अस्मभ्यं विश्वचर्षणिः विश्वस्य द्रष्टाऽग्निः ओषधीः शिवाः सुखकराः कृणोतु करोतु। अयं मन्त्रः श्यामाकहविषः प्राशने विनियुक्तः ॥

अथ विंशी। "भद्रान्न श्रेयः समनैष्ट देवाः। त्वया वसेन समशीमहि त्वा। स नो मयोभूः पितो अविशस्व। शन्तोकाय तनुवे स्योनः" इति। हे देवाः नोऽस्माकं भद्रात् वर्त्तमा-नाच्छ्रेयसोऽपि अधिकं श्रेयः समनैष्ट सम्यगानयत। हे पितो